

Thing vil erindre, at vi til 2den Behandling havde foreslaaet at gaa en anden Vej end den, der i denne Henseende blev fulgt ifjor, og at vi i denne Hensigt havde opstillet en Bevilling paa de enkelte Lønningskonti paa Finantslovsforslaget, hvor disse Lønningsforhøielse vare optagne. Man troede derigennem at have fundet en Vej, som vilde være mere acceptabel navnlig for det andet Thing, end den Vej, der sidst mødte Modstand, men ved Behandlingen her i Thinget udtalte den høitærede Finantsminister, at han ansaa denne Form for at være endnu slettere end den, der blev fulgt ifjor. Derfor denne Udtalelse var det naturligt, at Flertallet har villet vende tilbage til den Fremgangsmaade, der blev fulgt ifjor, og som den Gang fik den daværende Regjerings Autorisation, og vi foreslaa derfor nu at optage paa § 26 en Post, som giver Bevilgingerne, beregnede efter de samme Regler, som vi havde opstillet i Betænkningen over Finantslovsforslaget til 2den Behandling. Med Hensyn til Formen skal jeg kun gjøre opmærksom paa, at jeg ved atter at gjennemlese Forslaget, efterat det var trykt, har fundet et Udtryk, som muligvis kunde give Anledning til Misforstaaelse. Naar det nemlig hedder, at disse Lønningsstillæg, beregnede efter 15 pCt, kun skulle gives til Lønninger under 1,600 Kr., „forfaavidt de paagældende Lønninger ikke siden 1ste Januar 1872 have faaet Tillæg“, kunde den Misforstaaelse muligvis komme frem, at man her ved „Tillæg“ tillige vilde forstaa Lønningsstillæg, erhvervede ved Oprykning paa højere Lønning, enten ved Avancement eller ved Alderstillæg, men dette er selvfølgelig ikke Flertallets Mening. Ved „Tillæg“ kan man her kun forstaa de Lønningsstillæg, som ere særlig bevilgede, dels ved de siden 1ste Januar 1872 udkomne særlige Lønningsstillægslove, dels ved de enkelte Finantslove. For at undgaa enhver Misforstaaelse, har jeg imidlertid stillet Underændringsforslaget under Nr. 11 til Forslaget under Nr. 95, hvorved der efter „1ste Januar 1872“ indskydes følgende Ord i Parenthes: „Tillæg, hjemlede ved tidligere Love, ikke indbefattede.“ Der ved menes altsaa saadanne Tillæg, som følge af Avancement eller ved Alderstillæg. Ligeledes er der ved samme Underændringsforslag gjort en Redaktionsændring, idet Ordet „Tillæg“ i 6te Linie af Forslag Nr. 95 foreslaas rettet til „Lønningsstillæg“, for at bringe det i Overensstemmelse med det Udtryk, som staaar 2 Linier længere nede. — Naar vi altsaa foreslaa det høie Thing at gaa denne Vej, vil den Indvendning jo kunne og vil sandsynligvis ogsaa blive rettet imod os, at dette er en Afgjørelsesmaade, som ifjor mødte en saa stærk Modstand, at den hele Sag strandede derpaa. Jeg skal dertil kun sige, at det jo ikke er ganske det samme Forslag; i Realiteten er det et ikke uvæsentlig forskjelligt Forslag, som vi her fremkomme med. Der kan vel være Grund til at antage, at den stærke Mod-

stand, som Sagen ifjor mødte i det andet Thing, saaledes som ogsaa Uttringerne faldt, for en væsentlig Del hidrørte fra, at man ansaa det for at være et for karrigt Tilbud, der blev gjort. Naar Forslaget altsaa iaar i Realiteten fremkommer væsentlig forskjelligt, idet de Herrer selv se, at den Bevilling, som deraf er en Følge, bliver over dobbelt saa stor som den, der var foreslaaet ifjor, vil der dog kunne være Udset til, at Forslaget i den Stikkelse ikke skal møde en saa stærk Modstand, som Forslaget mødte ifjor. I ethvert Tilfælde er det mit Raad, at det høie Thing vil stemme for dette Forslag, hvorved vi da have gjort vort Tilbud, et Tilbud, der gaar saa vidt, at jeg tror, at ikke saa Medlemmer af Flertallet have været betænkelige ved at gaa saa vidt. — Hvorvidt de Summer, der ere anførte, nu ere aldeles nøiagtige, vil under den Form, Forslaget har faaet, ikke faae nogen væsentlig Betydning. Jeg tror heller ikke, det er væsentlig seilagtigt, naar Udgiften for selve Statskassens Vedkommende anslaaes til 600,000 Kr., og for Instituter med særlige Fonds til 50,000 Kr., samt naar Tillæget for Underforporaler og Menige er fat til et Beløb af 310,000 Kr.; disse Summer grunde sig ogsaa paa Beregninger, der i sin Tid ere anstillede. — Jeg skal endnu kun tilføie, at man paa Forslaget til Tillægsbevillingsloven forbeholder sig at stille Forslag, som gaa ud paa der at optage tilsvarende Lønningsforbedringer, hvilke dog med Hensyn til Underforporaler og Menige kun beregnes fra 1ste Januar 1875. — Der er dog endnu et Punkt, som jeg maatte turde fremdrage i Forbindelse med Spørgsmaalet om Invalideforsørgelsen. Hærunder udtalte nemlig ifjor i sin Betænkning over Forslag til Lov om Underklassernes Pensionering, at man maatte anbefale, at denne Lov, naar den engang udkom, fik tilbagevirkende Kraft fra 1ste Januar 1874. I Henshold til denne Udtalelse og i Henshold til, hvad der kom frem ved Behandlingen af et tilsvarende Andragende her i Salen, er jeg overbevist om, at det ikke vilde have mødt nogen Modstand her i Thinget, om der fra Regjeringens Side var fremkommet Forslag til en Forhøielse af de Pensioner, som ere tilstaaede de militære Underklasser, siden 1ste April 1874. Det har imidlertid ikke kunnet ligge Flertallet saa nær at fremkomme med et saadant Forslag, da det maatte være beregnet og støttet paa Oplysninger, som ikke ere saaledes tilgængelige for Thinget som for vedkommende Minister. Vi have altsaa ikke stillet noget Forslag i den Henseende; men jeg er overbevist om, at et Forslag desangaaende, støttet til Udvalgets Udtalelser ifjor, her vilde have fundet en velvillig Modtagelse. Jeg skal hermed slutte og kun anbefale Forslaget til Vedtagelse.

Scavenius: Som det høie Thing vil se, har Udvalgets Mindretal ikke kunnet slutte